

Мордовська кутя

Микола Руденко

Ніч зменшилась,
А день почав зростати.
Освятчую тебе,
Фантазіє людська!
Та мить і є Дитя,
Якого Божа Мати
Із хмар звільняє,
Мов із сповитка.

Дитина — Світло.
Час з людським обличчям,
Це правда Всесвіту —
І я вклоняюсь їй.
Ми сядемо за стіл —
Христа звеличим.
І не одна сльоза
Впаде з-під сивих вій.

Кутя з перловки.
І по склянці чаю,
Скупий Багатий Вечір.
А проте
Я серед зеків
Бога помічаю:
Він із розширених зіниць
Росте.

Дитя сміється,
Сонячно сміється.
Бажає людям
Щастя й талану.
А понад дротом
Гайвороння в'ється,
І сніг лягає
Нам на сивину.

Ми мовчки молимося.

Ми Бога кличем.

Тріщать дерева

В сніговій імлі.

О час земний!

Чи ти з людським обличчям?

Чи є ще добрі люди

На землі?